

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**sunnuntai 16.7.2023
aamuseurat klo 8.00
Liisa Seppänen**

Juhlakentällä kävelee vastaan hymyilevä ihminen. ”Onpa mukava nähdä pitkästä aikaa”, hän sanoo. No, onhan se. Enää pitäisi muistaa, kuka hän on, mikä nimeltään, missä ja milloin me olemme tavanneet. Jotain tuttua hänessä on. Työvuosina kohtasin paljon ihmisiä, kaikkia en jaksa muistaa. Kuulumisia kyselemällä voitan aikaa, ja usein arvoitus ratkeaa. Ja sitten muistellaan yhdessä menneitä.

Meitä on täällä tuhansia. Hyvämuistisia, huonomuistisia, hajamielisiä — ja myös muistisairaita. Me suomalaiset elämme vanhemmiksi kuin ennen. Jokaisen ystäväpiirissä tai suvussa muistisairaus lienee tullut tutuksi.

Media julistaa terveyskonttoa: syömällä ja liikkumalla oikein voi hallita elämää ja pysyä ikuisesti terveenä. Mutta vaikka eläisi tämän pelastusopin mukaan, kuka tahansa voi sairastua mihin tahansa. Kovien arvojen yhteiskunnassa muistisairaus nähdään lähes pahimpana mahdollisena kohtalona. Pitäisi olla nopea ja oppia jatkuvasti uutta. Muistisairas on hidas ja muistaa parhaiten vanhat asiat. Miten arvokasta vastakulttuuria se onkaan! Muistisairaana lähellä kiireinen ihminen saa hetken levähtää. Siinä on keidas, vaatimuksista vapaa tila.

Kirjailija Milan Kundera on sanonut, että menneisyyden muisteleminen on välttämätön ehto, jotta ihmisen minuuksia pysyy kokonaisena. Minuutta tulee kastella muistoilla kuin ruukkukasvia säännöllisesti. Muuten me kuihdumme sisäisesti. Muisteluun tarvitaan toisia ihmisiä. Heitä Kundera kutsuu menneisyyden todistajiksi.

Kun vanhus kertoo samaa tarinaa ties monettako kertaa, kuunnellaan häntä tarkkaan. Voi tulla päivä, jolloin hän ei enää muista, kuka hän on. Mutta jos minä muistan, saan olla hänen elämäntarinansa kantaja: kerrata kuulemani tarinat ja katsella vanhat valokuvat. Tavallisen ihmisen taidot riittävät tuomaan turvaa. Siinäkin toteutuu Herättäjän nuorisotyön tunnus: ”Sinä riität, sinä kelpaat, sinä et ole yksin.”

On myös asioita, joita ei millään haluaisi muistaa. Aamuyön tunnukset ovat niille otollista aikaa. Kun pyörii unettomana sängyssä, mieleen tunkee ikäviä tapahtumia menneisyydestä: omia ja toisten virheitä, häpeää, syyllisyyttä, katkeruutta. Muistot pyörivät kuin paholaisen karuselli, joka ei suostu pysähtymään. Jos paholainen tahtoo masentaa ihmisen, yöllä se onnistuu parhaiten, kun ihminen on yksin ja suojaton.

Entä jos se onkin Jumala, joka tuo esiin torjutut muistot, unohdetut ihmiset ja asiat? Minua viehättää Saarnaajan kirjan salaperäinen lause: ”Jumala tuo esiin sen, minkä aika on vienyt.” Jos niin on, jotakin pitäisi tehdä. Puhua asiat selviksi lähimmäisten kanssa. Ottaa yhteyttä. Etsiä sovintoa, niin kauan kuin on henkisesti voimissaan, jotta saisi elää levollisen vanhuuden.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

Kristityillä on myös yhteinen muistojen arkisto, Jumalan kansan matkakertomus Raamatussa. Profeettojen julistus alkoi usein muistin virkistyksellä. ”Muistakaa, kuinka Herra neljänkymmenen vuoden aikana johdatti teitä pitkällä matkallanne autiomaassa”, jylisi Mooses. No, montako vuotta Jumala on johdattanut sinua ja minua? Nytkö hän kyllästyisi? Ei. ”Sinä olet iäti sama, sinun vuotesi eivät loppu”, sanoo psalmi 102.

Jeesuskin kovisteli huonomuistisia hätäileviä oppilaitaan: ”Ettekö muista niitä viittä leipää, joista riitti viidelle tuuhannelle?” Viimeisenä iltanaan, kun nautittiin leipää ja viiniä, Jeesus loi uuden ja helpon muistisäännön: ”Tehkää tämä minun muistokseni.” Niin me teemme tänäänkin täällä Seinäjoella. Pääsiäisaamuna tyhjällä haudalla enkeli rohkaisi surun murtamia naisia: ”Muistakaa, mitä hän sanoi teille...” Me olemme huonomuistisia Jeesuksen seuraajia. Siksi tarvitsemme kirkkovuoden, joka on Jeesuksen elämän kertausta — jotta muistaisimme, keitä me olemme ja mihin joukkoon kuulumme.

Äitini sai asua viimeiset vuotensa hyvässä hoitokodissa. Innokkaasti hän lähti edelleen kirkkoon ja seuroihin: se virkisti häntä enemmän kuin mikään viriketoiminta. Nuo pyhät hetket kirkastivat minulle jotakin. Kaikkein syvin mahdollinen tasa-arvo ja osallisuus toteutuu, kun ollaan koolla Jumalan edessä. Siinä ei voi epäonnistua. Kuullaan sanaa, veisataan virttä, otetaan vastaan ehtoollinen. Terveet ja sairaat, nuoret ja vanhat pyhien yhteydessä.

Vähitellen äiti unohti oman elämänsä vaiheet. Muistot lentelivät taivaan tuuliin kuin voikukan hahtuvat. Mutta kristittyjen yhteinen muisti kantoi häntä loppuun asti. Heleällä äänellä hän veisasi lempivirttään ”Iloiten Jeesus muistan armoasi”, ja lukuisia muita virsiä ulkomuistista. Isä meidän -rukoukseen hän yhtyi varmalla äänellä ja kuiskasi sitten onnellisena hymyillen: Kaikki sanat muistin!